

Vrbovský farník

mesačník farnosti Vrbov – ročník II. – číslo 6/2008

Sviatok BOŽIEHO TELA

Apokalypsa

Bola ešte totalita a Cirkev bola prenasledovaná. Ale ľudia už boli smelší. Na fare v Batizovciach sa v piatok po omši stretávali naši rodičia. Občas prišiel profesor Hanus a rozprával o kultúre. Volali to „škola pre dospelých“. Kým som bol menší, tak sme hrali pingpong a do izby s dospelákmi sme nesmeli vojsť. Neskôr sme piekli haruľu. Bolo to chytré, kým sme ručne naškrabali a postrúhali zemiaky, urobili cesto, dochutili a upiekli v lenivej farskej rúre, už sa naši rodičia začínali rozchádzať a na cestu si zobrali obdĺžniček našej harule. Ešteže za plotom neďaleko fary boli sliepky. Občas sme ju zrejme presolili a raz som si pomýlil soľ so sódou bikarbónou. Nikdy nezabudnem, ako sa pán profesor Hanus usmieval pomedzi sústa mŕtvomorsko slanej zemiakovej pochutiny. Nechcel nás zarmútiť. To dokáže len niekto, kto si ako kňaz nespravodlivo odsedel temer desať rokov v najťažších väzeniach a uránových baniach. Ale potom som ako stredoškolák už mohol patriť medzi poslucháčov piatkových batizovských škôl pre dospelých. Mám s odstupom času ale podozrenie, že najviac som bol fascinovaný vlasmi a ostatným, čo k ním patrí, dievčiny sediacej vedľa mňa. Žiaľ, nikdy sa mi ju nepodarilo vyrušiť zo sústredenia sa. Už si to naozaj detailne nepamätám, či aj kvôli nej, predpokladám že to mohol byť aj pokus, ako ju upútať, a aj sa to podarilo, lebo od toho večera si definitívne odsadla na opačnú stranu miestnosti...

Bolo to takto. Pán farár Janko Maga mal obľúbeného výtvarného umelca Vincenta Hložníka. Jeho osobitný štýl sa usmieval temer z každej steny fary. Majster Hložník mal práve obdobie, kedy rád maľoval Apokalypsu. Asi mu ten komunizmus už naozaj liezol na nervy. Maga mal rád tieto obrazy plné ohnivých jazdcov, vyškerených konských papúľ a nahých ženských ňadier. Interpretoval ich a objasňoval skrytú symboliku diela. Práve doviezol najnovší obraz. Ešte na ňom bola čerstvá farba. Dohodol sa so mnou, že najprv dielo popíše zhromaždeným milovníkom kultúry a sebazdokonaľovania sa. Aby sa pripravili na hlboko-temný rozmer obrazu. Bolo to predsa len náročné umenie. Potom, až mi dá znamenie, tak vynesiem olejomalbu z jeho spálne. Tak som čakal, kým skončí úvodná reč. Už mi aj bolo dlho, lebo kňazi sa radi počúvajú. Najmä sami seba. Zobral som do rúk ten obraz v provizórnom drevenom rámičku.

Otáčal som ho tak i onak, vždy niektoré postavy mierili nohami k zemi. Ešte nikdy som nedržal originál umeleckého diela vo vlastných rukách. Bol som vždy zvedavý, ako vlastne vyzerá taký ozajstný obraz zozadu. Udivilo ma, keď som zbadal, že majster štetca obraz niekoľko krát premaľoval. Pôvodná verzia mala iné rozmiestnenie postáv i farebnú kompozíciu. Ten prvý variant totiž presiakol cez plátno a vytvoril na zadnej strane obrazu jeho negatív. Tiež to bolo pekné, ale samozrejme to s maľbami majstra Hložníka nemalo nič spoločné. Reku, urobím si trochu žart. Keď prišiel dohodnutý signál, s úsmevom som vniesol do polozhasnutej miestnosti, s vopred nachystanou lampou namierenou na dielo v mojich rukách, obraz otočený rubom k amatérskym kunsthistorikom. Po krátkom úctivom tichu sa spustila menšia lavínka obdivných vzdychov. Mnohí presne videli v machuliach to, čo sa malo dať rozoznať v maľbe otočenej k môjmu raťafáku. Zmeravený miestny kňaz hľadel na tu nečakanú skúšku úprimnosti s výzorom baletného umelca na konkurze do Labutieho jazera, keď narazil zrakom na v rade zaradenú majsterku kraja vo vrhu kladivom. To nebolo zasyčanie, to bol zlomený hlas tváriaci sa, že to tak malo byť, keď mi stručne povelom „zmizni“ naznačil, že mám dielo bleskovo vrátiť do jeho spálne. Z trochu netradičného prízvuku som aj zaraz pochopil, že ak by som to teraz otočil správnou stranou pred potenciálne strápnených fanúšikov Hložníka, asi by to „zmizni“ trvalo na dosť dlhší čas. Jedine tá, čo si po tomto kúsku odo mňa odsadla, spoznala, čo som vyvedol. Ostatní si myslia dodnes, že videli, čo vidieť mali, lebo keď ono dielo o týždeň obdivovali v peknom ráme na stene, už správnou stranou k divákovi, vraveli, že aj táto Apokalypsa je fajn obraz.

Byť katolíkom, znamená niest' aj istý znak, predsudok. Na Liptove som začul medzi gymnazistami „Dlhá sukňa, bledé líčka, to musí byť katolíčka“. Obraz Cirkvi neustále ukazujú odvrátenou stranou k masám. Je to tak divácky atraktívnejšie, keď z celej návštevy sv. otca v Amerike sa do správ dostane len jeho ospravedlnenie sa obetiam zopár pedofilných kňazov. A dobrej práci desiatok tisíc iných, ktorí zachránili státisíce mladých od zneužívania drogovými dílermi a nielen toho pohlavného, o tom sa v hlavnej spravodajskej relácii nikdy nedozviete. Vždy je medzi pospolitým ľudom nejaké kolektívne presvedčenie o všeobecne známej organizácii, či osobnosti a to sa jednoducho prijíma bez ohľadu na

skutočnosť. Ako človek, aj zoskupenia ľudí sa vyvíjajú a menia. Chlapci z Hitlerjugend kdesi na začiatku tej organizácie museli byť roztomilí s tými trúbkami, vlajkami, bubnami a tyrolskými kraťasmi. A oni naozaj takými boli. Ani ich vodcovia netušili nič o krutých mrazoch kdesi pod Stalingradom. A predsa sú dodnes podivné figúrky, ktoré by sa rady vrátili k hnedým podkolienkam a oháňaniu sa vystretou pravicom. Aj myšlienka socializmu mala v sebe veľkú silu. Príťažlivú a zdala sa naplnením úsilia človeka o spravodlivé a správne podmanenie si sveta. Hoci stála milióny nevinných ľudských životov, podobne ako aj Hitlerova vízia spravovania národa a ríše, dodnes sa zdá ľuďom dostatočne atraktívna a tak aj volia. Až má človek pocit, že slovo voliť je gramaticky nesprávne, malo by sa to skôr písať „vôliť“ od slovného základu „vôl“.

Ktosi nám čosi popíše, získa nás pre niečo a my to tam vidíme, aj keď je ten obraz naruby. A pre horlivé obdivovanie machúľ, karikatúry Cirkvi, už neostane čas a príležitosť zadívať sa na jej pravú tvár. Veď Cirkev som aj ja. A ja som raz radostný a inokedy smutný. Raz sa mi všetko darí a inokedy pokazím, na čo položím ruku. A ja som z chorobonáchylného tela a zároveň mám v sebe nesmrteľnú dušu, ktorou ma obdaroval nikto nie menší ako Boh. Cirkev má telo z veriacich, kňazov, rehoľníkov, celej štruktúry a hierarchie. Také reálne pozemské a často aj úbohé. A má aj prítomnosť Ducha Svätého, ktorý je nesmierne krásny a dokonalý a odblesk tejto dokonalosti občas zažiarí v svätcoch Cirkvi – veriacich, kňazoch i rehoľníkoch. Drvivá väčšina je tých, ktorí žijú Evanjelium pravdivo a snažia sa napriek hriechom žiť hodnotný život. Ísť proti prúdu. To je ozajstný obraz Cirkvi. Aj na ňom sú pokazené ťahy štetcom, aké nájdete temer na každom diele svetových veľikánov, ale pritom, asi aj kvôli nim, máte istotu, že nepozeráte na rub, ale na správnu stranu diela. Lenže mne je najsmutnejšie z veriacich, čo hodnotia kvalitu farieb a kompozície akvarelu s názvom Cirkev s veľkou rozhodnosťou a suverenitou, a ani len netušia, že majú pred sebou len farbou presiaknutý rub obrazu a sú tak omámení vlastnou „múdrosťou“ získanou z úbohej proticirkevnej propagandy, že to ani len netušia. Až je človeku trápne povedať im, nech sa na to skúsia pozrieť z druhej strany. To je niečo, nad čím sa dá počas siesty mladého leta, čo k nám zavítalo tohto júna, veľmi pekne rozjímať.

Andrej Legutký

Ježiš zmenil môj život...

„Niečo ma tam ťahalo.“

„Pred mojim obrátením som žil život človeka, ktorý túži len po materiálnych veciach. Kostol a duchovné veci som bral na ľahkú váhu.

Vyrastal som v kresťanskej rodine, ktorá ma vždy viedla ku Kristovi. Veril som, že Ježiš existuje, že zomrel za mňa a moje hriechy, ale nikdy som to vnútorne neprežil a nezacítil vnútorný pocit.

Moje obrátenie sa začalo rozchodom s mojou priateľkou. Vtedy sa začali lámať putá a cítil som sa sám. Hľadal som odpovede na mnohé otázky: Čo mám robiť? Kam mám ďalej ísť?. Mal som susedu, ktorá mala postihnutú dcéru a dokázala ju prijať, tešiť sa zo života. Milovala kríž, ktorý jej dal Pán. Ona bola nástroj, cez ktorý Boh konal v mojom živote. Často sme sa rozprávali.

Prešiel určitý čas a ja som sa učil mnohým veciam. Vtedy som ešte chodil do práce. Rozhodol som sa študovať. Len tak, z ničoho nič, som si podal prihlášku. Prijali ma. Začal som študovať na vysokej škole v Ružomberku. Niečo ma tam ťahalo. Nevedel som, čo to bolo, ale na prvej modlitbe chvál som zistil, že chcem byť blízko Ježiša. Jedine On môže zahojiť moje rany, jedine s Ním dokážem všetko. Pán sa mi prihovára cez ľudí. Boli milí, láskaví a radostní. Po mesiaci som sa rozhodol ísť do skupinky tamojšieho spoločenstva mladých. Bolo to super. Cítil som sa prijatý a bolo mi tam dobre.

Zistil som, že čím je človek bližšie pri Pánovi, tým ho viac skúša a chce ho naučiť niečo nové. Avšak človek sa musí rozhodnúť: Vaše áno nech je áno, vaše nie nech je nie. Naozaj, keď sa rozhodneš ísť za Ježišom, je to najlepšia výhra v tvojom živote. Život kresťana je niekedy ťažký, ale s Ježišom má zmysel.

Veľmi sa teším, že Pán ma zachránil, že som mohol nájsť k nemu cestu, že som našiel zmysel života.“

vema

Program sv. omši na mesiac jún 2008

dátum	čas	úmysel	lektor
1. jún 2008	8:00	zos. Ľudovít Kráľovič a Eduard Koky	Ľudmila Vanečková Mária Bretzová
	10:00	za veriacich farnosti	birmovanci
2. jún 2008	18:30	zos. Anna a Peter Baláž	Zuzana Kisková
3. jún 2008	7:00	za zdravie a Božiu pomoc pre Annu Pirožekovú	
4. jún 2008	18:30	zos. Alžbeta, Eduard, Ondrej	birmovanci
5. jún 2008	18:30	zos. Jakub Majerčák	Mária Hrebeňárová
6. jún 2008	18:30	zos. Andrej Gallik	Nikola Balážová
7. jún 2008	7:00	zos. rodiny Schmognerovej, Scholtzovej	
8. jún 2008	8:00	zos. rodiny Brokloff, Gartner	Katarína Bodyová Júlia Hrebeňárová
	10:00	za veriacich farnosti	birmovanci
9. jún 2008	18:30	zos. Štefan a Anna Olejár	Adrián Hrebeňár
10. jún 2008	7:00	za zdravie a Božie požehnanie rodiny Olejárovej	
11. jún 2008	18:30	zos. František a Miloš Michalčík	birmovanci
12. jún 2008	18:30	zos. Jozef Žemba	Mária Knapíková
13. jún 2008	18:30	zos. Margita Klesová	Monika Hrebeňárová
14. jún 2008	15:00	sobášna sv. omša - Peter Pirožek a Radka Wiesnerová	
15. jún 2008	8:00	zos. Margita Klesová	Anna Blaščáková Ľudmila Vanečková
	10:00	za veriacich farnosti	birmovanci
16. jún 2008	18:30	za Božiu pomoc pre syna Petra	Pavol Hrebeňár

dátum	čas	úmysel	lektor
17. jún 2008	7:00	zos. Jozefína a Roman Rams	
18. jún 2008	18:30	zos. Janko	birmovanci
19. jún 2008	18:30	zos. Pavla a Šimon Živčák	Katarína Matalíková
20. jún 2008	18:30	za Božie požehnanie rod. Živčákovej	Miriam Zummerová
21. jún 2008	7:00	zos. František Zummer ml.	
22. jún 2008	8:00	za zdravie a Božie požehnanie pre kňaza Jozefa Sobčáka	Katarína Bodyová Júlia Hrebeňárová
	10:00	za veriacich farnosti	birmovanci
23. jún 2008	18:30	za Božie požehnanie pre Viliama	Monika Hrebeňárová
24. jún 2008	7:00	zos. Anna, Emília a Ján Bretz	
25. jún 2008	18:30	zos. Amália, Juliana a Karol Pisarčík	birmovanci
26. jún 2008	8:30	zos. Katarína a František Dlugoš	Pavol Hrebeňár
27. jún 2008	18:30	zos. Mária a Ján Pirožek	Miriam Zummerová
28. jún 2008	8:00	zos. Mária a Juraj Starinský	
29. jún 2008	8:00	zos. Katarína a Jozef Jankura	Marcela Hrebeňárová Lucia Hrebeňárová
	10:00	za veriacich farnosti	birmovanci
30. jún 2008	18:30	za Božie požehnanie celej rod. Bretzovej	Adrián Hrebeňár

Sv. omše za účasti detí a mládeže budú vždy v piatok.
V prípade nepredvídanej udalosti (napr. pohreb) bude zmena v úmysloch sv. omši včas oznámená.

Rovní a rovnejší

Viacerí z nás mali možnosť vidieť v uplynulom období muzikál František z Assisi v podaní hercov Divadla Jonáša Záborského v Prešove. Tým, ktorí toto predstavenie nevideli, a majú aj čo len maličkú možnosť sa ho zúčastniť, ho vrelo odporúčam. Tvorcovia muzikálu pripravili niečo, čo je skutočne veľmi kvalitné, má duchovnú hĺbku a má čo povedať nielen veriacim.

Mnohí z nás veľmi dobre poznajú príbeh tohto charizmatického svätca, ktorý neústupčivo kráčal za svojou pravdou a ktorého duša v ťažkom zápase láskou zvíťazila nad utrpením, ponížením a nespravodlivosťou. Aj v súčasnosti máme možnosť stretnúť mnohých takýchto Františkov, ktorých ignorujeme, odsudzujeme, ponížujeme, vidíme na nich všetko zlé... Myslíme si, že sú v spoločenskom rebríčku nižšie ako my a to všetko iba preto, lebo majú iné názory, ktoré nie sú totožné s názorom väčšiny. Vieme hovoriť o tom, že všetci sme si rovní, ale v kútiku duše dúfame, že my sme rovnejší. Aj to bola jedna z mnohých scén, ktoré ma oslovili. Konkrétne keď sa František vracal so svojim spolubratom Levom z návštevy pápeža do Porciunkuly a ďalší spolubrat Eliáš hovoril ostatným o zmene regulí, lebo mu nevyhovovala najmä Františkom preferovaná chudoba. Pri reči Eliáša sedeli mnísi na stoličkách, ktoré neboli rovnakej výšky, boli usporiadané od najvyššej po najnižšiu, presne tak, ako to máme zaužívané v dnešnej dobe. Keď ich František svojimi slovami, ale najmä svojim príkladom presvedčil o nesprávnosti ich konania otočili stoličky tak, aby boli v rovnakej výške, čo sa už v dnešnej dobe nenosí, lebo by to bolo proti pravidlám a presvedčeniu väčšiny.

A. Dlužošová

Naučili sme sa lietať ako vtáci, potápať ako ryby, zostáva len jediné, naučiť sa žiť na Zemi ako ľudia. (n)

Stratiť svoj život pre Ježiša

Ježiš hovorí: „Lebo kto by si chcel život zachrániť, stratí ho, ale kto stratí svoj život pre mňa a pre evanjelium zachráni si ho (Mk 8,35).“ Pre dnešné uponáhľané ľudstvo je to desivé tvrdenie.

Čo znamená stratiť život pre Ježiša? V „mládežníckom“ ponímaní: Sústavné chodenie do kostola (už nie iba poza kostol), neprestajné modlenie (na kolenách a s rukami zlepenými sekundovým lepidlom), okamžitý nástup do seminára, či vstup do rehole, žiadna zábava (diskotéka, malé pivo)... V ponímaní starších ľudí: Je neskoro čokoľvek meniť, nie je na to čas.

Omyl! Stratiť život pre Ježiša znamená predovšetkým spoznať ho osobne, chcieť zmeniť svoje hriešne návyky. Netreba hneď vstúpiť do kláštora, či „umodliť“ sa k smrti. Ježiš chce, aby si sa mal dobre, chce ti pomôcť niesť kríž. Páči sa mu tvoja povaha, tvoj boj s hriechom. Chce, aby si vedel, že je neustále s tebou (na diskotéke, počas cesty do práce, pri káve v miestnom hostinci, pri sklamaní v láske...).

vema

Mojou najlepšou obranou proti všetkým intrigám a úskokom nepriateľa je duch radosti. (sv. František z Assisi)

Ak poznáme Boha bez toho, aby sme poznali svoju biedu, dospejeme k pýche. Ak poznáme svoju biedu bez toho, aby sme poznali Boha, dojdeme k zúfalstvu. Ak poznáme Krista, prídeme do stredy, v ktorom môžeme nájsť i Boha i svoju biedu. (Blaise Pascal)

Ak ľudia príjmu Boha do vlastného srdca, stávajú sa jeho spolupracovníkmi. Ak ho neprijmu, aj to je odpoveď Boha.

(Matka Tereza)

Anjeli strážni

Strážni anjeli sú všade okolo nás, hoci sto to málokedy uvedomujeme. Ich prítomnosť si uvedomíme až vtedy, keď sa nám stane niečo zlé a oni nám rýchlo pomôžu.

Mnoho ľudí ich zapiera a tvrdí, že anjel strážny je len hlúpy výmysel. Ich šťastie v nešťastí vysvetľujú ako náhodu a nie ako pomoc anjela. Myslím, že každý z nás vo svojom živote pocítil, alebo pocíti mocnú ochranu svojho anjela strážcu.

Nezabudnime ho poprosiť o pomoc, predovšetkým v ochrane pred zlom každého druhu, ale nezabudnime sa ani poďakovať za pomoc a ochranu.

birmovanča sk.5

Deviatnik k Božskému Srdcu

V mesiaci jún budú v deviatniku pokračovať:

Meno a priezvisko	č. domu	začiatok deviatnika
Slávka Servátková	9	9.6.2008
Mária Paugschová	274	18.6.2008
Viera Bretzová	248	27.6.2008
Anna Mašlonková	275	6.7.2008

Ďakujem všetkým, ktorí sa doteraz pripojili k modlitbe a veľmi sa teším na jej ovocie.

Vaša JUDITA

Z histórie: OBECNÝ MAJETOK – LESY

Vrbov nikdy nebol poddanskou obcou. Naši predkovia neboli závislí od zemepánov, slobodne sa mohli hospodársky rozvíjať, postupne získavať majetky nielen pre seba, ale aj pre obec.

Za to, že Vrbov bol v minulosti hospodársky na výške, hovorí niekoľko nasledujúcich príkladov:

Zo 16 zálohovaných dvojľodových kostolov na Spiši, Ľubický a Vrbovský patrí k najväčším. V období, keď mestečko bolo v roku 1412 dané do zálohy Poľsku, bol z 13 miest na šiestom mieste v platení ročných poplatkov na Ľubovniansky hrad. Aj domy prvej kategórie na námestí a Prednej ulici, s pôvodnou pilastrovanou výzdobou fasád a veľkými staveniskami hovoria o prosperite obce – mestečka.

V roku 1816 mesto platilo do vojenskej pokladne 1607 zlatých, do domácej pokladne 1480 zlatých, na kráľovský census 1056 zlatých. Povinne prispievalo na kata a platilo ďalšie rôzne poplatky, čo boli nemalé peniaze. Aký bol teda majetok obce? V rokoch 1935 až 1944 bolo vo vlastníctve obce päť obecných budov a ďalšie, ktoré slúžili na hospodárske účely, ako aj pre plemenné domáce zvieratá. Dôležitou súčasťou majetku boli pasienky a hlavne lesy. Hodnota aktívneho majetku obce bola v roku 1935 – 406 317,04 Kčs, v roku 1944 predstavovala 745 835,22 Kčs, v roku 2007 to bolo 121 821 000,- Sk. Najväčším bohatstvom obce bol a je lesný majetok. Les sa skladal z dvoch častí:

Predný les v chotári obce Vrbov mal rozlohu 115,48 ha, z toho bolo 110,72 ha produktívnej lesnej pôdy a 4,3 ha lúčnej pôdy s nadmorskou výškou 720 až 870 m. Strmosť svahov dosahovala maximálne 10°. Hlavnou drevinou bola borovica, smrek a smrekovec. Les pozostával z jedného väčšieho a 15 menších komplexov. V lese nad Holavou (lesná lúka) bola murovaná horáreň – pomerne veľká hala, vedľa ktorej sa konali „majálesy“ – tanečné zábavy. Čapovalo sa sudové pivo, do tanca hrala rezká hudba. Práve bol majáles, keď prišli vojaci a oznámili, že chlapi musia narukovať – začala sa druhá svetová vojna. Ľudia s plačom prichádzali domov. Horárom bol v tom čase p. Zálešík. Neskôr bola

postavená drevená horáreň pri vstupe do lesa od obce. Horárom bol p. Pisarčík. Táto horáreň bola rozobratá a zrušená.

Rozsiahlejší lesný majetok bol v chotári obce Ľubica, nazýval sa aj Zadný les, alebo Weniglaibitz. Tvoril jeden uzavretý komplex. Celá plocha zadného lesa mala 257,55 ha. Strmost' svahov dosahovala až 35°. Hlavnou drevinou bola jedľa a smrek. Nachádzal sa tu ešte smrekovec, borovica, miestami rakyta, osika a lieska. Ročne sa malo v menšej škôlke dopestovať 53 000 stromčekov určených na výsadbu.

Obnova lesa – výsadba stromčekov bola veľmi dôležitou úlohou, na ktorej sa podieľali občania, brigádnici aj žiaci školy. Dodnes mám krásne spomienky na to, ako sme ako žiaci Rímsko katolíckej ľudovej školy sadili stromčeky. Všetci sme sa tešili na trojdenný pobyt v Zadnom lese. Rodičia nám pripravili stravu – chlieb, slaninku, klobásku, malinovku (krahel). V deň odchodu, zo školských okien, trúbili trubači na fanfárach – zvolávali nás do školy. Hasičským autom nás odviezli do horárne, kde sme sa pod vedením vtedajšieho riaditeľa školy p. Hanušovského ubytovali, prezreli krásu lesa a začali sadiť stromčeky. Každoročne nám dospelí pripravili aj guláš. Večer sme si pri lesnom ohníčku pospievali, svojim čardášom nás pobavila dcéra horára. Troška unavení, ale spokojní s vykonanou prácou, sme sa vrátili domov. Z týchto zasadených stromčekov zaiste vyrástli krásne stromy, ktoré ešte jestvujú, pokiaľ neboli použité na človeku prospešný účel.

Pokračovanie v budúcom čísle

*Jozef Žemba
kronikár obce*

Klamstvo

Definíciu klamstva by ste márne hľadali v ktorejkoľvek encyklopédii, ale napriek tomu klamstvo existuje a každý z nás sa s ním už stretol. Klameme aj napriek tomu, že vieme, že to nie je v súlade s kresťanskou morálkou. Klamstvo je jedna z mnohých vecí, ktoré ľudia nemajú radi, ale napriek tomu je fenoménom dnešnej doby. Ak niekto klame do očí a pritom viete, že nehovorí pravdu, je to dosť nepríjemné (v kútiku duše dúfam, že pre obe strany, nielen pre toho, kto je klamaný).

Často sa stáva, že opakované klamstvo považujeme za pravdu. S týmto typom klamstva sa stretávame najmä prostredníctvom médií. Ak si prečítate jednu informáciu z viacerých novín, alebo ju zachytíte na viacerých televíznych, resp. rozhlasových kanáloch, neviete, ktorej z týchto „zaručených“ správa máte veriť. „Pravda“ opakovaného klamstva nie je ničím výnimočným ani v živote niektorých spoločenských a produkuje ju vo väčšine prípadov stále rovnaká agentúra JPP (jedna pani povedala).

Keď sa stretnete s priateľom, spolužiakom, kolegom, členom rodiny, nadriadeným, podriadeným, alebo kýmkoľvek iným a na niečom sa s ním vopred dohodnete, ale dotyční to nespĺní, alebo zmení podmienky, vie vás to dosť potrápiť. Záleží od okolností o ktoré išlo. Niekedy si aj najlepší priatelia nepovedia pravdu a niečo pred sebou skrývajú, aby nemuseli hovoriť o svojich problémoch, ktoré ich často trápia. Každému sa určite aspoň raz stalo, že musel použiť klamstvo aj keď to nemal v úmysle. Vo väčšine prípadov sa klamstvom zakrýva pravda. Každý človek si pri spomienkach na svoje detstvo spomenie aj na to, ako zo strachu klamal svojim rodičom alebo niekomu inému, lebo sa bál čo bude nasledovať.

Aj keď sa niekedy zdá, že klamstvo nám prinesie veľa výhod, neoplatí sa to. Prečo? Lebo po určitej dobe nás začne trápiť svedomie, ktoré nás bude nútiť zamyslieť sa nad našim konaním. Svedomie je naše „druhé ja“, ktoré nám určitým spôsobom pomáha a zabraňuje, aby sme vykonali niečo zlé a aby sme sa zamysleli nad svojim konaním. Ak sa druhá osoba dozvie, že sme ju oklamali, väčšinou stratíme dôveru v očiach toho človeka a je ťažké napraviť to, čo sme si sami pokazili. Človek ťažko nadobúda istotu u človeka, ktorý mu klamal či nepovedal úplnú pravdu a niečo tajil. Často sa stáva, že mu aj odpustíme, ale naše priateľstvo nebude už také, ako pred udalosťou, čo sme si zapríčinili vlastným pochybením alebo slabosťou. Niekedy síce ani sami za to nemôžeme, ale veľa závisí od okolností, ktoré tejto udalosti predchádzali a čo nás k tomu viedlo...

Preto sa snažme vždy hovoriť pravdu a nebáť sa niest' následky za svoje konanie. Lebo klamstvo nie je vždy výhodne a raz sa môže stať, že môžeme svoje konanie veľmi trpkou oľutovať a našim klamstvom stratíme veľa priateľov, ktorí nám verili v mnohých veciach.

A. Dluhošová

Prvé sväté prijímanie v našej farnosti

Naši prvoprijímajúci

Vydáva: **Rímskokatolícka cirkev, farnosť Vrbov, 059 72 Vrbov 133,**

e-mail: **dlugosa@gmail.com**

Imprimatur udelil **Mons. Prof. ThDr. František Tondra 15.12.2006,** pod číslom **26/2006**

Zaregistrované na **Ministerstve kultúry SR** dňa **6.12.2006,** pod číslom **RP 242/2006**

Odborný konzultant: **Mgr. Ing. Andrej Legutký**

Šéfredaktor: **Mgr. Ing. Alžbeta Dlugošová**

Redakčná rada: **Helena Kovalčíková, Marcela Hrebeňárová**

Tlač: **vlastná – jún 2008**

Počet výtlačkov: **150**